

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐνιακόσκι,
νέα δράσις Ρωμῶν με τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Δευτέρα Μάρτη κι' εἰκοστή,
Σχόλη τῆς Λαύρας σεβαστή.

Χίλια κι' εἴκοσι κι' ἐνιά,
κι' ἔως τώρα χειμωνιά.

Ἡ Σχολ' ἡ Μεγάλη τῆς Λαύρας προβάλλει.

Ξέρεις, μπρούτζινο κεφάλι,
ὅπως δὴ τὸ ξέρουν ὅλοι
πῶς τῆς Λαύρας μας ἡ Σχολὴ
θὰ μᾶς συγκινήσῃ πάλι.

Ξέρεις, φίλε μου ψωρίτη,
πῶς μεθαύριον τὴν Τρίτη
τὴν Μητρόπολι θὰ γίνῃ καθὼς πάντα τελετὴ
καὶ θάλλθω ὁλόγυρά μας προπατόρων σκελετοί.

Ξέρεις πῶς καμπαναριὰ
θὰ σημάνουν χαρμούνως,
κι' ἡ μεγάλη λευθεριὰ
θὰ φλογίσῃ κόσμου σμῆνος.

Ξέρεις, ξύλινο γομάρι,
πῶς τοῦ καθενὸς ἡ γλῶσσα
σὰν καὶ πάντα θὰ λιμάρῃ
γιὰ προγόνων κλέη τόσα.

Ξέρεις δόξα πῶς θ' ἀνθίσῃ
μέσ' στὰ σάλια τῶν ρητόρων,
καὶ θὰ πάῃ νὰ καθίσῃ
σὲ μνημεῖα προπατόρων.

Ξέρεις πῶς πολλοὶ θὰ δρέψουν
δάφναις, μύρτα καὶ κοτίνους,
καὶ θαυμάζονται θὰ στέψουν
τοὺς πρωταθλητὰς ἐκείνους.

Ξέρεις ποῦ νὰ ξεραθῇς
πῶς καὶ σὺ με προσφωνήσεις
καὶ προγόνων ἐμφανίσεις
θὰ παρασυγκινήθῃς.

Ξέρεις, φίλε, πῶς κι' ἐγὼ
γιὰ τὴν Λαύρα θὰ σφριγῶ

καὶ θουρίους θ' ἀπηχῇσω
σ' ἕνα κι' ἄλλον ὅμιλο,
καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ χύσω
δάκρυ σὰν κορόμηλο.

Ξέρεις πῶς κι' οἱ Βασιλεῖς
κι' ὅλ' οἱ πρῶτοι τῆς Αὐλῆς
'στὴν Μητρόπολι θὰ πᾶνε με τὸν κόσμο νὰ δακρύνουν,
κι' ἔπειτα, βρὲ Περικλέτο, 'στὸ Παλάτι θὰ γυρίσουν.

Ξέρεις πῶς θὰ κινηθοῦν
Ἵπουργοὶ καὶ Βουλευταί,
Ξέρεις πῶς θὰ προσκληθοῦν
κι' ὅλ' οἱ ξένοι Πρεσβευταί.

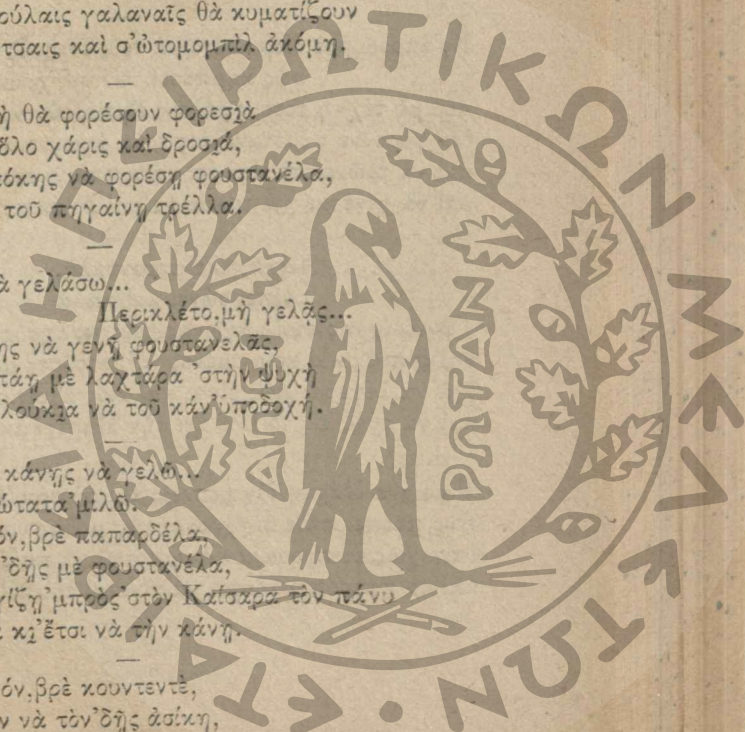
Ξέρεις, ζῶν, πῶς φοράδες Οὐγγρικάς θὰ χρεματίζουν,
καὶ θὰ μαινεται με τούταις τῶν Ρωμῶν ἡ νέα ρώμη,
Ξέρεις πῶς καὶ σημαιοῦλαις γαλαναῖς θὰ κυματίζουν
σὲ λογῆς λογῆς καρδόσαις καὶ σ' ὠτομομπὶλ ἀκόμη.

Ξέρεις πῶς τὴν ἐθνικὴ θὰ φορέσουν φορεσιὰ
καὶ κυρίαὶς μερικαῖς, ὅλο χάρις καὶ δροσιά,
πῶς ἔμπορὶ κι' ὁ Θεοτόκης νὰ φορέσῃ φουστάνελα,
ποῦ θὰ τοῦ πηγαίνῃ τρέλλα.

Π. — Μὴ με κάνῃς νὰ γελάσω...
Φ. — Περικλέτο, μὴ γέλας...
πιθανὸν κι' ὁ Θεοτόκης νὰ γενῇ φουστάνελα,
καὶ 'στὸν Κάϊζερ νὰ πάῃ με λαχτάρα 'στὴν ψυχὴ
καὶ μ' ὁλόχρυσαν τουζλούκια νὰ τοῦ κἀν' ὑποδοχή.

Π. — Μὴ με κάνῃς νὰ γελάσω...
Φ. — Σοβαρώτατά μιλῶ.
Πιθανόν, βρὲ παπαδέλα,
νὰ τὸν 'δῇς με φουστάνελα,
καὶ τὴν μέση νὰ λυγίξῃ 'μπρὸς 'στὸν Κάϊσαρά τὸν πᾶντο
κι' ἔτσι κι' ἔτσι νὰ τὴν κάνῃ.

Πιθανόν, βρὲ κουντεντέ,
τέτοιοι νὰ τὸν 'δῇς ἀσίκη,

κι'έλοι νά φωνάζουν: νίκη,
γειά σου, Τζώρτζη, κι'αίντε ντέ.

“Ομως πιθανόν, χαλντούπη,
σάν τρανός του κράτους προύχων
νά γενῶ κι'εγὼ κουνούπι
’στὸν φιλέλληνα σκηπτοῦχον.

Πιθανόν κι'εγὼ νά πάω σ'τὸ νησί τῶν Κερκυραίων
σάν φρενόληπτος ἀνὴρ,
κι'εὐλαβῶς γιὰ σουβενίρ
εἰς τὸν Κάιζερ νά δώσω τὸ τσαροῦχι τῶν Σκουμπραίων.

Ξέρεις τὸ πρωτὶ τῆς Τρίτης
πῶς καθέννας συμπολίτης
θὰ ποθήσῃ φουστανέλαις, Περικλέτο μου, νά βάλῃ
σάν καμπόσους, ποὺ τῆς βάζουν μοναχὰ τὸ Καρναβάλι.

Ξέρεις, σὺντροφέ μου βλάκα,
πῶς θὰ δῇς γαλόνια πλάκα,
τρικαντά, λοφία, κράνη.

Ξέρεις πῶς θὰ χάψῃς σκόνῃ,
πῶς θὰ σέ σκουνοῦν Δραγόνι,
πῶς θὰ σέ σκουνοῦν Οὐλάνοι.

Ξέρεις ὅτι θὰ τρυφᾷς
σὲ σπιρούνια, μπαγιονέταις,
καὶ κατάχρυσαις σπαλέταις.

Ξέρεις πῶς ἔμπορεῖ νά φᾷς
κι'ἀστυνόμων χαστουκιὰς
καὶ καμπόσαις κοντακιὰς.

Ξέρεις ὅτι καὶ κανεῖς
ἰσχυρὸς κι'ἐπιφανής
εἴμπορεῖ μὲ προθυμία
γιὰ τῆς Σχόλης τὸ καλὸ
νά σοῦ δώσῃ καὶ καμμία
σπιρουνιά σ'τὸν ἀφαλό.

Ξέρεις πῶς ἀγωνιστὴς δὲν ὑπάρχει τώρα πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν ρωμαλεῶν,
καὶ δὲν γίνεται τραπέζι τῶν ἀγωνιστῶν σάν πρωτὰ
’στὸν καιρὸν τὸν ἐνεστώτα.

Κι'ἀπορῶ, βρὲ Περικλέτο, μὰ τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων,
πῶς καμπόσαι τῶν συγχρόνων,
ποὺ μὲ τέχνη τόσους ρόλους εἴμποροῦν νά παριστάνουν,
δὲν φοροῦνε φουστανέλαις τοὺς ἀγωνιστὰς νά κάνουν,
καὶ νά τρῶνε σ'τὸ Παλάτι κάθε παλιγγενεσία
καὶ νά γίνεται γιὰ τούτους εἰς τ'Ἀνάκτορα θυσία.

Τάχα, φίλε μπουνταλά,
πρέπει σῶναι καὶ καλὰ
ν'ἀνεδείχῃς σ'τοὺς ἀγῶνας τοὺς παλῆους πολεμιστῆς
καὶ ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος νά πετοῦσες μὲς σ'τὴν Πόλι,
γιὰ νά λέγεσαι πῶς εἶσαι παλαιὸς ἀγωνιστὴς
καὶ νά τρῶς εἰς τὸ Παλάτι τὴν Μαρτιάτικη τὴν Σχόλη;

Μὰ κάθε Μάρτη δὲν φρονεῖς καὶ σὺ σάν Ταρταρίνος
πῶς πρέπει κάθε σύγχρονος τῆς μάδας θεατρῖνος
ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον ἀγωνιστοῦ νά παίζῃ
καὶ τὸ πατροπαράδοτον νά γίνεται τραπέζι;

Π.—Εἰς τὸ Παρίσι γίνονται μεγάλα καὶ πολλὰ...
θέλουν ἐκεῖ σ'τὸ Πάνθεον νά θάψουν τὸν Ζολᾶ,
πλὴν ἕνας Δοῦξ ἐπιφανής, ὁ Δοῦξ τοῦ Μοντεπέλλο,
φωνάζει πῶς δὲν θέλω
νά θάψουν εἰς τὸ Πάνθεον κι'αὐτὸν τὸν μετριοφάνη,
μ'ὅσους ἐθυσίασθησαν σ'τὴν ἐνδοξὴν Γαλλίαν,
ἀλλοιῶς τὰ λείψανα τοῦ Λάν, προγόνου τοῦ μεγάλου
καὶ νικηφόρου Γάλλου,
ἀμέσως νά μεταφερθοῦν εἰς ἄλλο Κοιμητήριον
γιὰ νά μὴν ἔχουν συντροφιά τοιοῦτον ἀλιτήριον.

Φ.—Ἀλλὰ γιατί τὰ λῆς αὐτά, βρὲ βλάκα μὲ πατέντα;
Π.—Θέλω νά πῶ, βρὲ Φασουλῇ, μὲ τούτη τὴν κούβερτα
πῶς ἔταν κάποτε κι'εγὼ σάν ὄλους τὰ κορδῶσα
καὶ τοῦτο τὸ σαρκίον μου βορὰν τῆς γῆς τὸ δῶσω,
θέλω νά μὴ μὲ θάψετε σ'τὸν δοξασιμένον χώρον,
ποῦ κόκκαλ' ἀναπαύονται μεγάλων προπατόρων.

Κι'ὰν πᾶνε νά μὲ θάψουνε κι'ἐμένα μὲ προγόνους
κι'ἀγωνιστὰς περικλυτοῦς,
σὺ νά μὲ πάρῃς ἀπ'αὐτοῦς,
καὶ νά μὲ πᾶς σ'τὸ Πάνθεον, ποῦ θάθουν τοὺς συγχρόνους.

“Ενας τέτοιος σάν κι'ἐμένα τοῦ Συντάγματος θεράπην
δὲν ἀνέχεται, κουτέ,
νά τὸν θάψουνε ποτέ
μὲς σ'τὸ Πάνθεον ἀξέστον καὶ πρωτογενῶν προπατόρων.

“Ενα θρέμμα, μὲν ἀμί,
τῶν σημερινῶν ρητόρων
διόλου δὲν ἐπιθυμῶ
Πάνθεα τῶν προπατόρων.

“Αφησέ τους χωριστὰ
νά νομίζουν θαυμαστὰ
περασμένα μεγαλεῖα,
ποῦναι σήμερα γελοῖα.

“Αφησέ τους μοναχοὺς
τοὺς προγόνους τοὺς πτωχοὺς
’στὰ δικά των Μουσολεῖα,
νά μιλοῦν οἱ δυστυχεῖς
γιὰ τὰ κλέη τὰ γελοῖα
τῆς γελοίας ἐποχῆς.

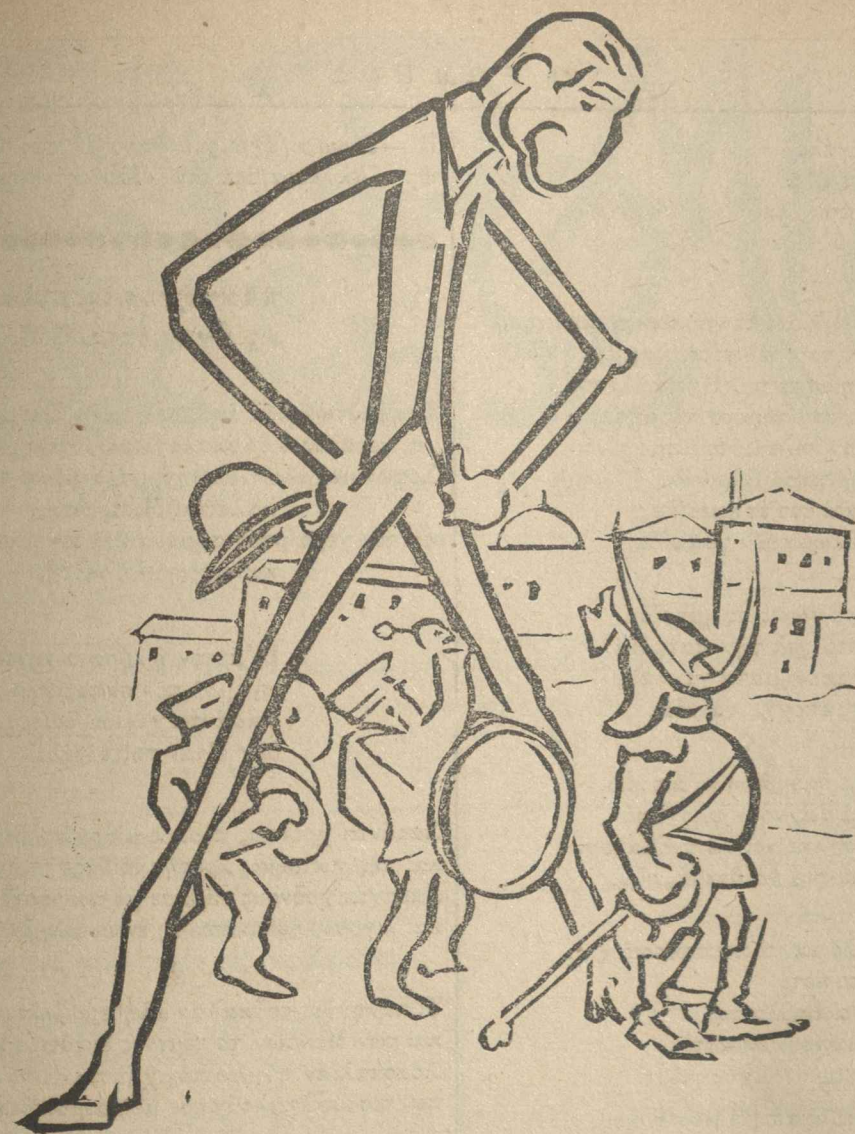
Ποῖος σήμερα μ'ἀνατροφή,
μ'Εὐρώπαις καὶ μὲ Φραντζαῖς,
θέλει ποτέ του νά ταψῇ
μὲ τέτοιαις προστυχάντ'ταις;

Ποῖος γόνος νέου θρέμματος,
καὶ ποῖος γαλαζοκάματος
μ'εὐγενικῇ φαγοῦρα.

Θέλει θαμμένος νὰν ἐκεῖ,
ποῦ τόση προπατορικὴ
κοιμάται ξεπεσοῦρα;

Σὲ ποῖον δὲν φέρουν σαρκασμοὺς οἱ περασμένοι χρόνοι;
καὶ τίνος τώρα χεῖλη
δὲν σκώπτουν τὴν πολεμικὴν μ'ἐκεῖνο τὸ μηλὶν
καὶ μὲ τὸ καρποφύλλι;

Τοῦτο σάν σκεφθῇς καὶ μόνον,
τότε θέλωντας καὶ μὴ

Πρὸς ὑποδοχὴν Ἀψὶς
τῆς Κερκύρας τῆς κομπῆς.

θὰ γελάσῃς, μὲν ἀμί,
μὲ τὰ κλέη τῶν προγόνων.

Πάρε τωρινὰ ψεύκρια,
πάρε Μάνλιχερ τουφέκια,
καὶ κοντὰ των κουφαθόνι,
βάλε τὸ παλὸ μηλὶνόν,
καὶ μ'αὐτὸ θὰ καταλάβῃς κατὰ πόσον διαφέρει
ἕνας σύγχρονος ὀπλίτης κάθε πάππου χασομέρη.

Πάρε τώρα κι'ένα πλοῖο
τοῦ παλῆου καιροῦ γελοῖο
μὲ καμπόσους ἀπαιδεύτους κι'ἀμορφώτους ναυτικούς,
ἀλλὰ πάρε κι'ένα σκάουτ μὲ καμπόσους ἀστακοὺς,
καὶ μ'αὐτὸ θὰ καταλάβῃς κατὰ πόσον διαφέρει
ἕνας σύγχρονος ναυμάχος κάθε πάππου μπουρλοτιέρη.

“Οχι, κύριε, δὲν θέλω νάχω τέτοιους συντροφιά,
ποῦ θαρρούσανε γιὰ χρόνια
πῶς θὰ μ'μποῦν μὲ τὰ μηλὶνόνια
μέσα σ'τὴν Ἀγιά-Σοφιά.

“Οχι, φίλε Σγαναρέλο,
τέτοια Πάνθεα δὲν θέλω,
κι'ὰν σ'ἐκεῖν' ἀποτεθῶ
σάν τὸν Δοῦκα Μοντεπέλλο
θὰ διαμαρτυρηθῶ.

“Εγὼ ποῦ λῆς ἀνάπαυσιν παντοτεινὴν προκρίνω
τὸ Πάνθεον ἐκεῖνο,
ποῦ μέσα κάθε σύγχρονος κοιμάται καραφεύτης
κι'ἀμαρτωλὸς καὶ κλέφτης.

Δὲν θέλω τοὺς ἀρματωλοὺς
μὲ τὰ παλὰ τουφέκια,
μὰ θέλω τοὺς ἀμαρτωλοὺς,
ποῦ λαχταροῦν γιὰ τσέκια.

Σὲ τέτοιο Πάνθεον ποθῶ,
ζωντόβολο, ν'ἀναπαυθῶ
σάν μορφωμένος ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα καὶ μ'ἀλάνη,
κι'ὅχι κουτὸς κι'ἀνάλωτος σάν τοὺς σαχλοὺς προπάτορας...
φαντάσου ποῦ δὲν εἶχαν μὴτ' ἕνα καλὸ Παλάτι,
καὶ μὴτε ξέγους Βασιλεῖς δὲν εἶδαν κι'Αὐτοκράτορας.

Φ.—Τὸ ξέρω, Περικλέτο μου, κι'εγὼ σάν βλέπω γύρω
τὰ μέγαλα, τ'Ἀχιλλεῖα,
ποῦ τὰ φθοῦν Βασιλεῖα,
μαζὶ σου τοὺς προπάτορας γελῶ καὶ τοὺς αἰκτεῖρω.

Εἶνε νὰ δαστᾷ κανέννας, Περικλέτο, τὰντέρά του...
ἦσαν καὶ κοινενέδες,
ἀφροὺ μὴτε καφφενέδες
εἶχαν σάν τοῦ Ζαχαράτου.

Π. — Τὸ ξέρω, παπαγάλο,
ἀλλ' ὅμως μάθε κι' ἄλλο
πὼς σχόλια δὲν ἔκαναν γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
ἐπάνω στὰς σημαντικὰς τοῦ Δ' Αἵρενταλ δηλώσεις.

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές;... μήτε κι' αὐτὸ δὲν τῶκαναν ἀκόμη;
Π. — Ἐγὼ τοῦλάχιστον γι' αὐταῖς δὲν ξέρω καμμιά γνώμη
μήτε τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, μήτε τοῦ Παπαφλέσσα...
Φ. — Νομίζω πὼς δὲν εἶχανε σὰν σήμερα τὰ μέσα.
Π. — Γιὰ νὰ μὴ μείνῃ σχόλιον πολεμιστοῦ προγόνου
εἰς τὰς δηλώσεις κανενὸς πολιτικοῦ Βαρώνου,
σημαίνει πὼς δὲν ἔβγαζαν καὶ τότε ἐφημερίδες
γιὰ ν' ἀκονίζονται σοφῶν διπλωματῶν γραφίδες.

Φ. — Πὼς διάβολο! περνούσανε χωρὶς ἐφημερίδα,
καὶ πὼς ἐνθουσιάζοντο κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
καὶ πὼς ἔμπορῶσαν νάχουνε φρονήματα γενναῖα
χωρὶς νὰ βλέπουν ἐντυπα τῆς ἐποχῆς τὰ νέα;

Π. — Ἀληθινά, βρὲ Φασουλῇ, θαυμάζω κι' ἄπορῶ
πὼς εἴμπορῶσαν αἰσθημα νὰ δείχνουν φλογερὸ
χωρὶς μὲ πρακτικὰ Βουλῶν κι' ἐκεῖνοι νὰ τυρβάξουν
καὶ δίχως ἀναγνώσματα ποτέ των νὰ διαβάξουν.

Φ. — Γιὰ συλλογίσου τί μαλακὸ καὶ τί κουτοκρατία!...
δὲν ἐσκοτίζοντο ποτέ
νὰ μάθουν ἂν οἱ Βουλευταὶ
θὰ πᾶν στὸ Βουλευτήριον νὰ κάνουν ἀπαρτία.

Π. — Φαντάσου τί κατὰστασις, ἀγαπητέ μου Κόμη,
ποῦ μήτε ταυτοκίτητα δὲν εἴξευραν ἀκόμη.

Φ. — Ἐπιθυμοῦσα νάξερα, πομπὴ τῆς οἰκουμένης,
ἂν ὁ Βλαχάδας ἔπαιζε καμμιά φορὰ λὸν — τέννις.

Π. — Κανέναν σπόρτμαν, Φασουλῇ, καὶ τζέντλεμαν ὡραῖος.

Φ. — Θαρρῶ πὼς ἔπαιζε φούτ — μπόλλ ὁ Ρήγας ὁ Φερραῖος.

Π. — Βρὲ τί μοῦ λές; ποῦ τῶμαθες;

Φ. — Τὸ ξέρω, ξυλοχέρη.

Π. — Κι' ὅμως κανεὶς ἱστορικὸς γι' αὐτὸ δὲν ἀναφέρει.

Φ. — Ἐν τούτοις ἔχω νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα, μεπχιιδάνη,
γιὰ τὸν Ἀνδρουτσο...

Π. — Λέγε μου...

Φ. — Μὲς' στῆς Γραβιᾶς τὸ Χάνι
ἔμιλοῦσε' στοὺς συντρόφους τοῦ τὰ Γαλλικὰ φαρσί
καὶ τὰ νερά τοῦς' σύστηνε νὰ πίνουν τοῦ Βισσύ.

Π. — Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Νικηταρᾶς ἐκεῖνος κάπου κάπου
ἔστελλε νόταις Γαλλιστί' στὴν Πύλη τοῦ Σατράπου.

Φ. — Τῆς ἱστορίας φαίνεται γνῶστης βαθὺς καὶ σύ.

Π. — Γι' αὐτὸ τὸ κοπιμμένο σου σ' εὐχαριστῶ, μερσί.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως ξέρω Περικλῆ, κι' ἐν ἄλλο σπουδαιότερον
κι' ἱστορικῶς νεώτερον,

πὼς ἔρχονται μετὰ μικρὸν οἱ τόσοι ἀφανεῖς
καὶ τόσοι ἀπολίτιστοι καὶ τόσοι ἀγενεῖς
νὰ δοῦν τὸ τρῶπαιον ἡμῶν τῶν ἐξευγενισμένων
καὶ νὰ μᾶς φτύσουν παμφήφει μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Π. — Ξέρω κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ, πὼς θὰ δουλέψῃ ἔλλα.
Φ. — Ἀλήθεια, βρὲ, δὲν μ' ἔδειρες' στὸ περασμένο φύλλον.

Πανηγυρὶς εὐλάλου κι' ἐγκρίτου διδασκαλίου

Γραμμάτων μᾶς ἐκάλεσε πανηγυρὶς μεγάλη
καὶ γεραρδὸς διδασκαλὸς καλλιστεφῆς προβάλλει...
Σοφῶν μεγάλων μαθητῆς ἐλάτρευσε τὰ γράμματα...
καλεῖται Μιστριώτης,
καὶ τὸν γεραίρουν σήμερα καὶ τὸν φιλοῦν γράμματα
καὶ σφριγηλὴ νεότης.

Γι' αὐτὸν ἡ λύρα συνηχεῖ
κι' ἐμοῦ τοῦ παπαρδέλα...
σαράντα χρόνων διδαχὴ
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Σαράντα χρόνους' πέρασε μ' ἀρχαιολάτρου μένος
καὶ τῆς πατρίδας ἀρετῆς ἐδίδαξε τὸ σθένος.
Σαράντα χρόνους' πέρασε μὲ πολυφράδμον στόμα
καὶ λιγυρὸς ὀρθόνοται κι' ἐνθουσιῶν ἀκόμα.

Τί πανηγύρι τοῦκαμαν ἀλήθεια ζηλευτό,
καὶ τῶν Μουσῶν τὸ τέμενος ἐπέστεψε κι' αὐτὸ
διδασκαλίαν εὐγλωττον, χρηστήν, ἐνθουσιώδη,
ποῦ τόσοις ἐγαλούχησε μὲ κόσμον ἰδεώδη.

Κι' ἐγὼ μεγαλυνάρια στωμύλος ἀπαγγέλλω
σὲ μαχητὴν ἀκούραστον, ποῦ δείχνει στηθεὶς λάσιον,
καὶ πάντα σὰν τὸν ἀπαντῶ μὲ τὸ' ψηλὸ καπέλο
θυμοῦμαι πὼς ἐξέτασε κι' ἐμένα' στὸ Γυμνάσιον.
Ὡς τόσο πάντα σὲ πολλὰς τοῦ βίου περιστάσεις
τὸν διάβολό μου' τράβηξα μ' αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τὸν ἀγνωστὸν μου φίλον
δι' ὅσῃν τρέφ' ὑπόληψιν εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον.

Τρέφε νὰ περιδρομιάσῃς, Περικλέτο μεπχιιδάνη,
στὸ τρανὸ ξενοδοχεῖο, στὸ γνωστὸ τὸ Συντριδάνι,
στὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους αὐξῶν πέντε' στὰ Χαντεῖα,
ποῦναι κοσμοξυλοσμένο κι' ἔχει τὴν πελατεῖα.
Τί σὰς λείπει κι' ὁ λαμπρὸς ἀρχιμάγειρος Τριφύλλης...
ἐμπειρὸς μαγειρικῆς νεωτάτης καὶ ποιίλλης.
Ἀμμ' κι' ἐκεῖνος ὁ Ληακάκος τί σὰς λείπει, συμπολίτα...
ἔστρελλαινε τοὺς πελάτας ὅπως τοὺς περιποιεῖται.
Κι' ἂν κανεὶς δὲν ἔχη κέφι μολὶς μπη' στὸ Συντριδάνι
ὁρεῖ γιὰ φαγοπότι θέλωντας καὶ μὴ θὰ κάνει.